

Отцеві-Мітрату Павлові Когутові – 75 років

В Маквілері, в неділю 25 березня 2001 р., відбулося велике свято, яке ще раз показало живучість цього осередку, далеко відомого у світі, а нині особливо в Україні – відзначали 75-ліття від дня народження о. мітрата Павла Когута.

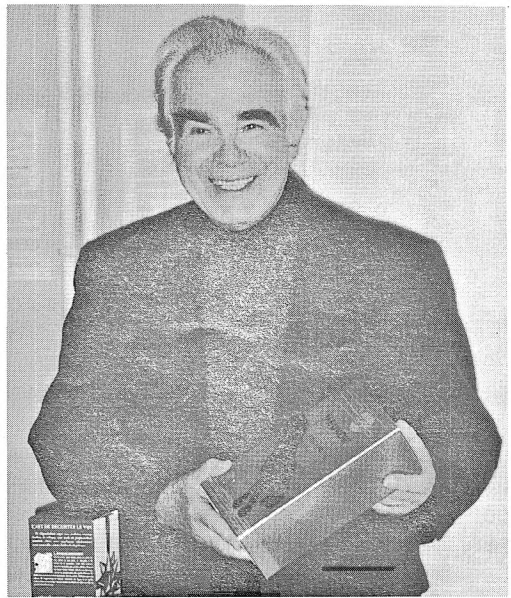
Вже зранку повно народу заповнило каплицю для Служби Божої, яку очолював о. Михайло Димид, директор Інституту церковного права Львівської Богословської Академії, а спіслужили: Отець Ювіляр і о. протоієрей Ярослав Салевич, протосинкел Екзархату Франції, країн Бенелюксу і Швайцарії.

Отець Димид з'ясував, що причиною цієї зустрічі є, по-перше, намір прославити Господа, а по-друге, в Господі відзначити того, кого Він велів зачати в лоні матері і прийти на світ у християнській українській родині – це знову ж таки вдячність Господеві і, отже, Його прослава...

На закінчення Святої Літургії, після многолітствія, Отець-Ювіляр щиро подякував усім за милу несподіванку, що стільки людей прийшло, аби творити одну родину довкруги Христа на Малій Альзаській Україні. Не думав він вважати цей день святом, бо діясне свято буде 1 липня, коли відзначатиме 50-ліття найгарнішого дня свого життя, а саме ієрейські свячення в Мюнхені 1951 року.

Коли Отці зійшли додолу, їх вже чекали зорганізовані о. Салевичем різні групи людей, які вітали Отця Павла піснями, віршами, квітами, і, головню, щирим серцем.

Наприкінці свята загостили до оселі ще й несподівані гості з Києва, а саме заслужений хор «Думка», який, перебуваючи в Люксембурзі і, довідавшись про ювілей, завітав на знак вдячності за те, що о. П. Когут прийняв його 8 років тому

– і від імені всіх хорів та ансамблів української культури, які тут знаходили і знаходять щире серце і заохоту, а також від імені усіх, які тут гостять, вважав своїм обов'язком приїхати і, помолившись у каплиці, заспівати декілька літургійних композицій українських композиторів.

Слід ще зауважити, що вперше хор вивчив Службу Божу вісім років тому якраз для того, щоби приїхати до Маквілеру, бо такою була «умова» запрошення. Спів літургійний став не тільки професійним, але й молитовним виконанням, а хористи зрозуміли свою терапевтичну роллю для полегшення тяжкої долі нашого народу і піднесення його душі до Господа, до нової надії та сили.

І це ще не було закінченням святкування, бо зголосилися місцеві римо-католицькі священики з своєю культурно-молитовною братерською програмою. Вони почули з уст о. Михайла Димида про конфесійну ситуацію в Україні напередодні візити Івана Павла II, молилися за Отця-Ювіляра, а потім довго сиділи при вечері й ділилися оптимізмом щодо своєї праці серед молодих і середнього віку родин. Вітали вони свого патріярха, бо ніхто з них так довго не служить на одному місці в Маквілері, як о. Павло.
о. М. Димид